

«Льонокомбінат – мої найкращі роки...»

І знову пам'ять ожива, торкає поглядом старі світлини, бентежать душу знов слова «Коли були ми молодими»... Ганна Йосипівна Полюхович з радістю згадує свої молоді роки на найбільшому підприємстві країни, улюблену роботу, будні і свята, друзів та колег.

Родом Ганна Йосипівна з мальовничого села Серники, що розташоване на березі річки Стубли. Відоме це село тим, що майже всі його мешканці мають прізвище Полюхович. Також у селі 57 Іванів Івановичів та 46 Василів Васильовичів. Односельці розрізняють їх за вуличними прізвишками. І зовсім невеликий відсоток населення села мають інші прізвища.

- Нас в родині троє, я - найменша. Батьки працювали в колгоспі. Основною культурою, яку в ті часи вирощували і в колгоспі, і у приватних господарствах – був льон. Більшість робіт проводилися вручну. Пригадую, як я з мамою ходила полоти льон і в колгосп. А також ми мали землю, де сіяли льон для себе, з якого пізніше виготовляли тканину на сорочки, рушники і т. ін. Вдома ми мали кросна (ручний ткацький вер-

клас сільської середньої школи. З дитинства дуже любила малювати та цікавилася вишивкою. Саме тому стала відвідувати гурток малювання і вишивання. Пізніше вже в старшій школі займалася випуском стінгазети. Про Льонокомбінат я дізналася з обласних газет ще в школі. Така зацікавленість викликана була тим, що робота була знайома і близька. Адже я бачила весь процес і вчилася цій роботі з малих літ. Мені хотілося потрапити туди на роботу. В 1972 році я закінчила десять класів і вирішила разом з дівчатами поїхати на роботу в Пінськ.

Поїхало нас семеро із села. Прийняли мене ученицею швачки-мотористки на Пінський комбінат верхнього трикотажу. Шила я трикотажні кофти, робила мені подорожні. Я шила

- Зимом 1976 року влаштувалася на Льонокомбінат ученицею мотальниці основної пряжі в прядильний цех фабрики побутових тканин. Дуже швидко освоїла обладнання, старалася не відставати, виконувала п'ятирічку. І дуже швидко стала однією з передовиків виробництва. Неодноразово здобувала перемогу в конкурсі «Кращий за професією», а також отримала високе робітниче звання – «Майстер – золоті руки». У 1981 році вступила у Рівненський текстильний технікум на заочне відділення за спеціальністю «Льонопрядильне виробництво». Закінчила в 1984 році та отримала кваліфікацію техника-технолога. А в 1986 році мене перевели інструктором виробничого навчання в тому ж цеху. Також мене обрали сьог-

ка була одностороння. За одну хвилину сімнадцять метрів рушників проходило поздовжніх.

- Роботи в моєму цеху вже майже не було, тож я перевелася у цей цех – спочатку закрійником, а потім оператором швейного обладнання, – продовжує розповідь Ганна Йосипівна. – Якихось особливих зусиль робота не вимагала, слідувала, щоб не було обривів нитки, а якщо траплявся обрив, то швиденько треба було його усунути. Працювала там аж до 2004 року, поки Льонокомбінат зовсім не закритися і нас звільнили. Після того пішла працювати на приватне підприємство фірма «Ямуна», яке займається фасуванням спецій. Ось там і працюю по сьогоднішній день.

каю давні традиційні мотиви і малюнки, колоритні та насичені традиціями і звичаями наших предків. Раніше дуже багато вишивала, дівчата замовляли на весілля, зараз у вільний час вишиваю для себе. Не подобається мені сидіти без діла.

Байдикувати наша героїня не звикла, тож весь свій вільний час віддає вишивці, а також перечитує твори українських класиків, особливо подобається їй творчість українського генія Тараса Шевченка.

- Дуже прикро, що льонарство - одна з найбільш перспективних галузей в Україні, занепала. Але сподіваюся, що в майбутньому панові Олегу Червонюку вдасться відновити льонарство та налагодити ви-

стат), на якому мама й виготовляла полотно. В ті часи майже в кожному господарстві були такі верстати. Робота над виготовленням полотна починалася після Різдвяних свят, вечорами пряли, ткали і завершальним етапом підготовки полотна до пошиття було вибілювання. До Великодня вся ця робота мала бути зроблена. До нас навіть журналісти приїжджали оглядали прядку, кросна та знайомилися з процесом роботи, - розповідає Ганна Йосипівна.

- У 1962 році я пішла в перший

робота мені подобалася. Я швидко освоїла обладнання та старалася виконувати норму і це при тому, що я була ученицею. Жили ми на квартирі, до комбінату добиратися було далеко, дівчата розраховалися, а мені самій не захотілося залишитися. Тож згодом я теж звільнилася, хоча мене просили залишитися. Повернувшись в село, на весну пішла в колгосп «Комуніст», що в Дядьковичах, на сезонну роботу, і так три роки поспіль працювала. Гарно і весело працювалося. Бо молоді були, повні сил та енергії...

цеку. Також мене обрали головою цехового комітету, - згадує Ганна Полюхович.

У серпні 1991 році на Льонокомбінаті відкрився новий швейний цех, де було встановлено швейний комплекс німецької фірми «Karl Schmale». Тут було дві лінії машинного устаткування – розкрійне автоматичне й напівавтоматичне, швейні для поперечного і поздовжнього підрублювання. Кухонні рушники, що йшли уздовж, підрублювалися одночасно з обох сторін, а поперечні потрібно було пропускати двічі, оскільки підруб-

У вільний від роботи час займалася вишиванням хрестиком і гладдю: вишивала скатертини, рушники, серветки. Мої роботи були не раз представлені на виставках образотворчого мистецтва, що проходили в Палаці культури «Текстильник». Неодноразово нагороджували за призові місця, маю чимало грамот за свої роботи. Найбільше люблю старовинні вишивки, навіть сьогодні вишиваючі шу-

робництво лляної тканини. Радію, що Льонокомбінат ожив, відроджується текстильна промисловість, а місцева молодь має робочі місця з достойною оплатою праці. Все це - завдяки невсипущій праці Олега Казимировича. Дай Боже йому здоров'я, натхнення та терпіння на його непростому шляху – шляху відродження текстильної промисловості в області та Україні.

Надія РОМАНЧУК

